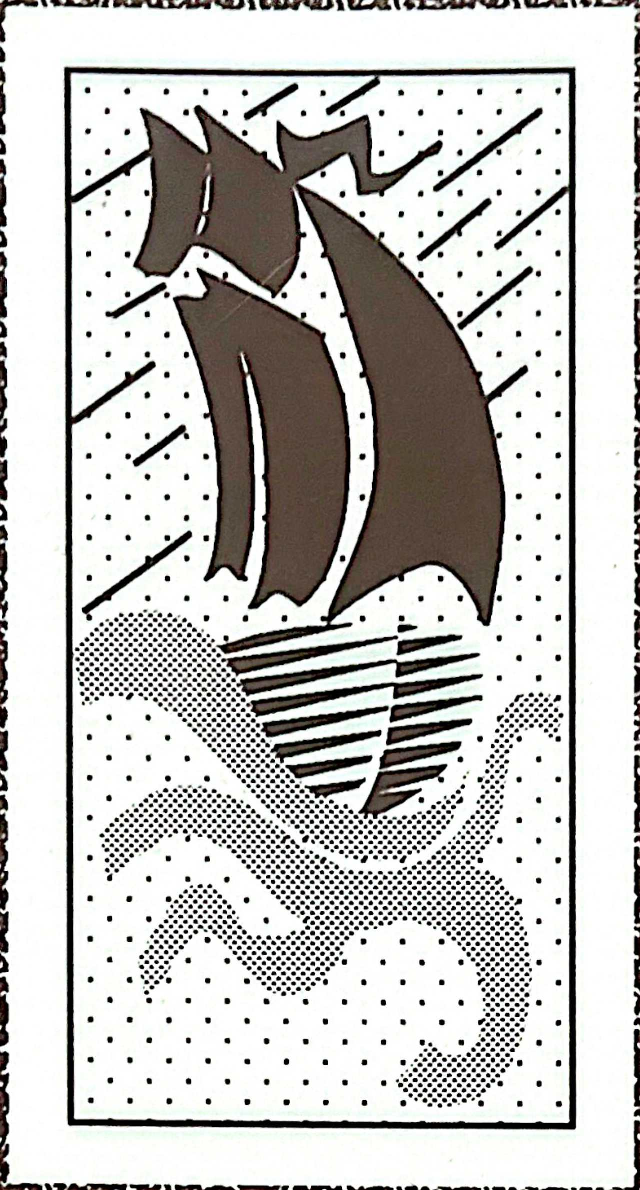

מדריך
לארץ
האיים
הירוקים

תוכן העניינים

תרגום: ניר דורון

משאלת המלך VI

תקציר המשחק

בהרפתקאה אגדית ומקסימה זו אתה מגלם את דמותו של הנסיך אלכסנדר, יורש העצר של ממלכת דוונטרי–ממלכה מעולם אגדי של ימי הביניים. המשחק הינו המשך ישיר ל"משאלת המלך V", בה הציל המלך גרהם את משפחתו מידיו של מכשף רשע ונקמני. באותה הרפתקאה עצמה, זכה אלכסנדר להכיר, בטירתו של אותו מכשף, נסיכה יפה בשם כאזימה. הפעם, ב"משאלת המלך VI" יוצא אלכסנדר בחיפוש אחר משאת ליבו – הנסיכה כאזימה. אלא שהדרך לארצה, ארץ האיים הירוקים אינה כה קלה כפי שניתן היה לחשוב – פשוט אף אחד לא שמע על "ארץ האיים הירוקים". במסע ארוך, מתיש ומסוכן, יוצא אלכסנדר לחפש את אהובת ליבו אי שם בלב הים הגדול.
במשחק זה הינו יוצא דופן מכל קודמיו מאחר וניתן לסיים את המשחק במספר דרכים שונות זו מזו. אפשר גם לשחק בו בדרך קצרה במיוחד או בניגוד לכך, בדרך ארוכה במיוחד. ומה עוד, שמימשק המשחק ב"משאלת המלך vi" צומצם מבחינת הסמלונים ככל האפשר, על מנת למנוע כאב ראש מיותר לשחקן.

כאזימה מחכה לך, אלכסנדר, בתקווה נואשת אי שם בלב מקום נידח ושכוח אל הקרוי "ארץ האיים הירוקים; עליך למצוא אותה, להציל אותה, ואם יהיה מזל אז גם לשאת אותה לאשה!

תרגום: ניר דורון

הקדמה

בתוך מסמך זה נמצא דוח משמעותי באותה ממלכה מסתורית הקרויה ארץ האיים הירוקים. למקרה שרשומה זו תחושב על ידי דמיונו הקודח של אדם מטורף או על ידי סיפוריו של שקרן הידוע לשמצה, הנח לי להבטיח לך, קורא יקר, שארץ האיים הירוקים אכן קיימת. ניתן לשמוע את שם הארץ נלחש בפונדקים שבצידי הדרכים המרוחקים מהדרכים המאובקות של שבטות דוועטרי עד לים טאמיר - במיוחד בלילות כאשר הרוח מייבבת והגשם מקיש ברעש על שמשות החלון. מספרי האגדות באופן בלתי נמנע עוטים את גוון הקול שבו הם משתמשים בעת הדיבור על ממלכת הפיות. איני יכול לערוב לממלכת הפיות מאחר ועדיין עלי להשיג פשרה עם הלפריקון, עדיין, ארץ האיים הירוקים...אה! ... זהו המקום בו רגלו של האדם יכולה למצוא קרקע מוצקה ועיניו תחשוענה מפלאות כאלו!

סיפורי מתחיל במצפן שבור. עליתי על ספינה שהפליגה מערבה מלודור. יעדנו היה סריגה, אך בשבוע השני נתקלנו בסערה חשמלית איומה. גלים התנפצו על סיפון ספינתנו הקטנה, וברקים היכו בים מסביבה. ברגע נתון זה אפילו פגע בתורן המשני שלנו ניצלנו ממוות צורב רק בבכות הגשם הקולח אשר כיבה מהר את האש. היינו בטוחים שכולנו מתים, ואף על פי כן נאבקנו והורקנו מים מהספינה במשך כל הלילה. לאחר שעות ארוכות של עמל מייגע, מצאנו את עצמנו עדיין צפים על צידה האחר של הסערה.

עם אור ראשון, הנזק נראה מזערי למרות הברק שהיכה בספינה, אך עם השקיעה הקברניט נאלץ להודיע שמכשירי הניווט מושחתו על ידי הסערה - המצפן הראה מערב, בעוד השמש שקעה נמוך מימין

לחרטום.הקברניט עשה ככל
יכולתו כדי להפליג בשיטות
עתיקות יותר, על ידי השמש
והכוכבים. הוא הבטיח לנוסעים
שאין ממה לחשוש. יחד עם זאת
נראה שהוטלה בנו קללה, מאחר
ומעטה עננים סבוכים התיישב
ברקיע עמוק אל תוך קו האופק
- ונשאר.

הספינה שטה כמו אדם עיוור המגשש בחדר עצום ולא מוכר.

לאחר שבוע, הקברניט נאלץ להודות שהחמצנו את יעדנו. לא נראתה יבשה בשום מקום. היה זה נראה כאילו הסערה הביאה למבול נוסף אשר מחה את הציוויליזציה מעל פני האדמה. ללא דבר אחר לעשות, המשכנו להפליג הלאה, והיינו כה אבודים עד כדי כך שפנייה נראתה חסרת תועלת. מי יכול היה לומר שעוד לא פנינו?

חודש אחר כך, שכבתי על מיטת הקומות שלי בשנת נדודים - גרון ניחר למחצה -- כאשר שמעתי צעקה על הסיפון, "יבשה!" מוער משנתי ושמח עם תקווה, הדרדרתי לסיפון. השמים התבהרו והתכלת קיבלה גוון שמעולם לא ראיתי. אחד המלחים הצביע בפראות לעבר החרטום שם גופה הקטן והירוק בהיר של יבשה נראה בצורה עמומה. הספינה הגיבה כמדלגת מהים לעבר אותו חוף מרוחק.

אך למרות זאת, בחוק שטה הקללה שעל הספינה עשתה את נקמתה הסופית. כמשתוקק לראותנו בבריחה, הים התעורר וסחף אותנו במערבולת. זרמים ומערבולות התממשו וינקו את הקרשים החבולים של הספינה - ושלחו אותה לכוון אחד ואחר כך לכוון השני! הושלכתי אל מעבר לסיפון והתגלגלתי ללא שליטה לעבר הכבלים

וסירות ההצלה. הדבר האחרון ששמעתי בטרם הוכה ראשי ועלטה ירדה היה צעקת חבר, "היא טובעת!"
מי יכול לשפוט את ההשגחה העליונה? איני גיבור, אני משוטט - לא חפץ ואף לא אמיץ כמו הקברניט של אותה ספינה טובה. עם זאת בלא מאמץ מצדי - שאינו כל כך גדול בשום מקרה, מהכשרון של לחטוף בראש שלי - התעוררתי בבוקר שלמחרת, לא בין העצמות שבתחתית הים, אלא על חוף.
מהצוות והנוסעים של הספינה הטובה לא היה שריד.
אולי נבחרתי ליעוד מסויים כאן. אולי הים ראה זאת כלא בשל לבלוע כלב כקן. בכל מקרה, כהו הסיפור של כיצד גיליתי את ארץ האיים הירוקים - או שעלי לומר, כיצד היא גילתה אותי. בהיותי מטייל עלוב עם רגליים עקוצות ונפש שלא מוצאת מרגוע, אין לי מאומה להשאיר לעולם פרט לתיעוד של הדברים שעיניים אלו ראו. מאחר ואיני פיקח ככותב בדרות, הבאתי זאת לכתב בפרוזה צנועה.
אני תקווה שרוח כה ימצא יום אחד את דרכו חזרה לארץ נעורי, מאחר וחוששתני שאמות בחוף רחוק כה.

דרק קארלאויג'ן

חלק I

ארץ האיים הירוקים

ארץ האיים הירוקים הינה ממלכה עתיקה הנשלטת על ידי משפחה מלכותית המכונה פשוט ה"כתר". מיקומה הינו רחוק מאוד מיתר העולם המוכר, בצרוף סכנות הים הסובב, היא למעשה מבודדת מהשפעת היבשות האחרות. אפשרי גם שממלכה קטנה זו קיימת על כוכב רחוק כמו על צידו השני של ים שאינו מסביר פנים.

בשל בידוד זה, אזרחי הממלכה הינם בעלי טעם ייחודי ותמימות ציורית. אם תשאל על ההסטוריה של הארץ, הם ישתוקקו לדבר. ולמרות שתשובותיהם כנות, מעט הוא שניתן לגלות. הם מסוגלים לצטט את שמותיהם של המחזיקים בכתר מאות שנים אחורה, ויכולים הם לספר על מקור המגורים של כל אחד, ועל שושלת היוחסין של כל אחד, אך כאשר שאלתי כיצד החלה הממלכה, התגובה היתה בלבול ומבוכה. "הממלכה תמיד היתה", הם אמרו, "תמיד היתה משפחה מלכותית". כאילו מקום זה היה קיים עוד מלפני בראשית. אבל קיים בסיס לתמונה שונה: שאיים אלה למעשה ממלכות הערוכות בזו אחר זו, כאשר כל אחת מדממת אל השניה, ציוויליזציות הנבנות על הריסות. ביססתי את דעה זו על עקבותיה ואגדותיה של ציוויליזציה עתיקה הנמצאת על אחד האיים – אך מאוחר יותר ידובר על כך.

הממלכה כפי שהיא היום, נותרה יחסית ללא שינוי במשך מאות שנים. ארבעה איים יוצרים את דביר היבשה. אי הכתר הינו מרכז הממלכה. ושם על גבי גבעה מדהימה מתנוססת לה טירת הכתר, מושבה של המשפחה המלכותית של הממלכה ולב הארץ. כפר ורציפים מהווים את שאר האי ובהם מתנהל רוב המסחר היומי של הממלכה, כפי שהוא.

מעבר לריחוק ימי קצר נמצא אי הפלא, שם הולם למקום של תענוג מוחלט הנשלט על ידי זוג מלכות יריבות, אשר למרות מאבקן הפנימי, הינן נאמנות לחלוטין לכתר.

אי החיה הינו המקום שהכי פחות מכניס אורחים מבין האיים. נראה כנטוש, לא ראיתי הרבה מהמקום מאחר ומכשולים עשו זאת לבלתי אפשרי לנוע בתוך האי. יחד עם

זאת, למקום יש הסטוריה משלו והוא רשום בין האחוזות הממלכתיות. האי הרביעי הוא אי ההר הקדוש, הנקרא כך בשל הפסגה המתרוממת מבסיסו של האי אל תוך העננים, ומסביבו הקהילה – מילולית ורוחנית – בנויה. לאי ההר הקדוש יש שליטים משלו אשר גם הם משניים לכתר.

מקבץ תרבויות שונה ניתן בקושי לדמיין שלא יהיה כגון אלו על ארבעת האיים, ולמרות זאת נראה שהם קיימים בשלמות ומתפקדים כאחד. הגורם המאחד הוא הכתר, אשר שומר על נאמנות גם על ידי אמצעים של מורשת שאין לחלוק עליה כמושב כל הממשל, וגם על ידי חסדה של המשפחה המלכותית הטובה.

השלום שרר בממלכה אידיאלית זאת במשך מאות שנים וסביר להניח שהוא ימשיך.

כך זה, כל עוד בארץ נשארת חבויה מהרשע שאנו יודעים שקיים בעולם. למרות שזר אני כאן, אני מקווה שלא להשפיע הרבה על מקום זה. מי רוצה לשנות גן עד שכזה.

חלק II

אי הכתר

מכל ארבעת האיים, אי הכתר הוא זה שנראה מקובל ביותר על מטיילים מארצות רחוקות. הוא מיושב באופן נרחב על ידי חברים מהגזע האנושי, אנשים ונשים בעלי נטייה נעימה והכנסת אורחים נדיבה. כאמור, אי הכתר מורכב מטירת הכתר, כפר ציורי, והרציפים שמשם מתחיל השיט בין האיים.

הכפר

הכפר שעל אי הכתר הינו קטן. חומות השיש שלו מנצנצות בשמש היוקדת, שבילי האדמה שלו נקיים ומתוחזקים – היטב, וצמחייתו עשירה. סוחרי החנויות הינם ידידותיים ונהנים מסחורות לא רגילות. למרות שמעט ממה שהיה לי שרד מהטביעה, מעט התכשיטים שהיו עלי או שניצלו מהחוף נחשבו מספיק לבלתי רגילים באותה ממלכה רחוקה כדי להשיג מעט צרכים. גילתי גם שהכפריים היו שמחים לחלוק את מה שהיה להם בתמורה לעבודה כנה, כך ששרדתי די בניחותא כאן.
חיי הכפר הינם שגרה מעודדת. הכפריים מתעוררים וקמים עם אור ראשון כדי לעשות אתמטלותיהם בטרם תגיע השמש הטרופית לפסגתה. לאחר מכן מוגשת ארוחת צהרים קלה. אחר הצהרים שמור לפעילויות שבתוך הבית: קריאה ולמידה לאוכלוסיה הצעירה יותר ותנומה להוריהם.

כולם מעריכים את זמן זה. כאשר השמש שוקעת, פעילויות קהילתיות הופכות לתדירות.
אם אין חתונות או חגיגות אחרת (אני חייב להודות שדי חביבות עלי חגיגות מקומיות אלו), המשפחות בדרך כלל מתכנסות בצורה לא רשמית לארוחת ערב פשוטה אך שופעת עם מוזיקה ושיחה.
למרות שרוב המשפחות הינן צנועות, אף אחד איננה במחסור. משרתים משמשים במשקי הבית האמידים יותר, אך רוב האזרחים סומכים בשמחה על ידיהם החזקות שלהם לעבודה היומית. אל מעמד המשרתים הקיים מתייחסים בדרך כלל בעין יפה, למרות שאפילו באוכלוסיה עדינה זו, הבחנתי בכמה חריגים.

הרציפים

מעבר לכפר שוכנים הרציפים, מקום של תכונה ופעלתנות. אפילו האזרח העני ביותר של אי הכתר נהנה לעיתים קרובות לבקר באיים האחרים של הממלכה. זה אינו בלתי שכיח לראות את כל הסוגים של יצורים מוזרים הנמצאים לעיתים קרובות בחנויות הכפר ומקורם באיי הממלכה האחרים.
כל התנועה בין האיים ממוקדת ברציפים, ואכן, ברכב בודד. רכב זה פשוט נקרא "המעבורת", וזו ספינה קטנה ומספיק נוחה, מתוחזקת - היטב כהולם את ערכה לממלכה. איש המעבורת הינו בחור כארז, סובלני אפילו כלפי צעיר נוסעיו. בנו הצעיר עוזר לנהל את הרכב ולשמור על תפקודו.
סיפורה של המעבורת הינו סיפור מעניין במיוחד אם זוכר אתה את גורלה של ספינתי שלי. האיים, כך מסתבר, תמיד הוקפו במערבולות וזרמים נוראים אשר עשו את התנועה בים לכמעט בלתי אפשרית. המשפחה המנהלת את המעבורת עשתה זאת במשך דורות, כל אב העביר לבנו את סוד הניווט התכסיסי.
רבים המאמינים שלמשפחת איש המעבורת ישנו אינסטינקט מוזר לים שמסביב לאיים. נאמר שהם מפליגים "על פי הדם שבעורקיהם". דבר אחד בטוח: לא אעיז להשיט ספינה במים אלו, לכן מה שלא יהיו סודותיה של משפחת איש המעבורת - הודו לכוכבים על כך!

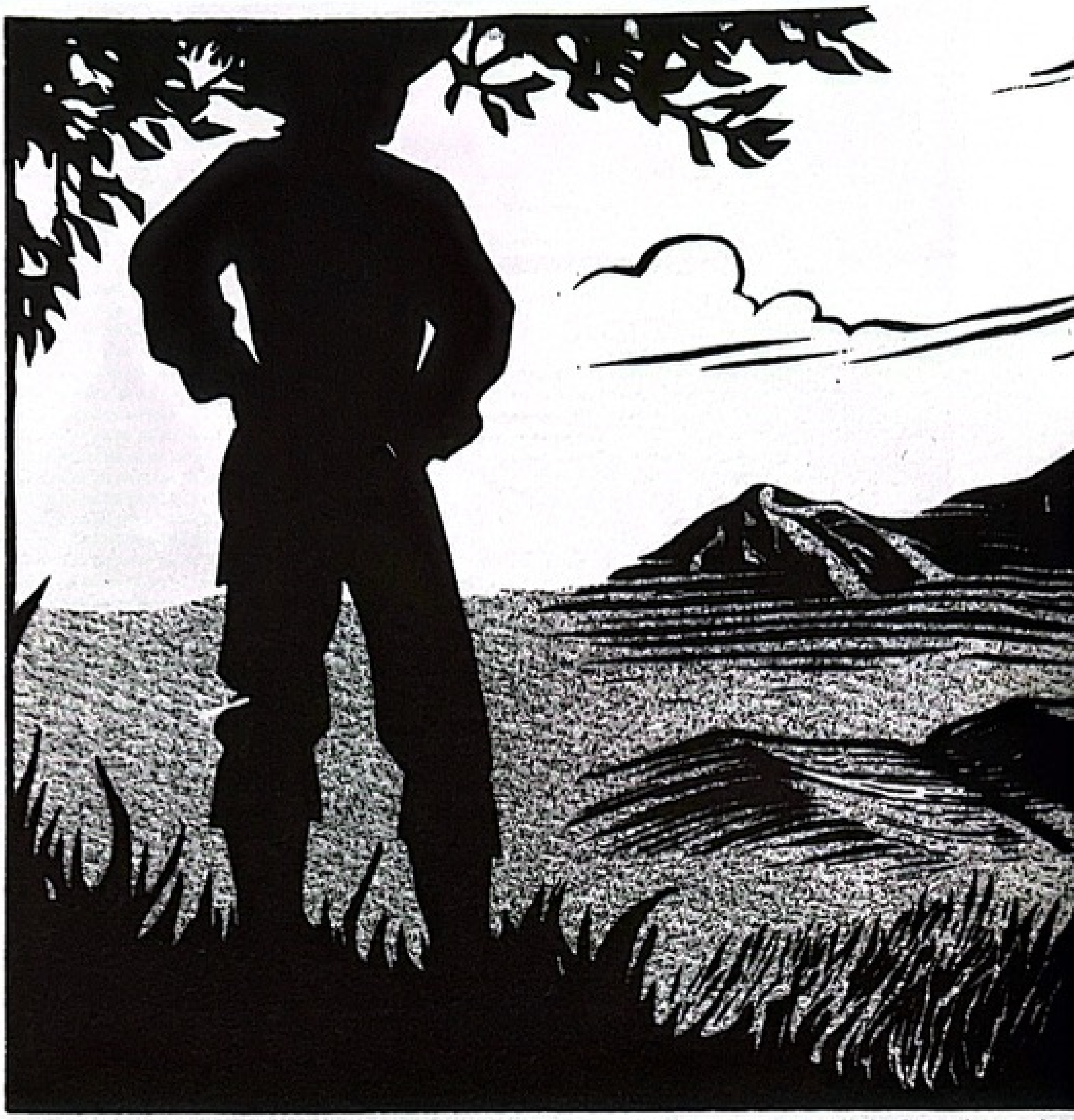
טירת הכתר

טירת הכתר הינה ארמון מהמם, אשר בוחן את כושרם של אדריכלי הממלכה ואת עושר אוצרה. הטירה הינה מצבה של שיש, זהב ואבני חן יקרות עם תקרות מקושתות והתאמות אומנותיות. נאמר לי שזה נבנה לפני מאה שנים

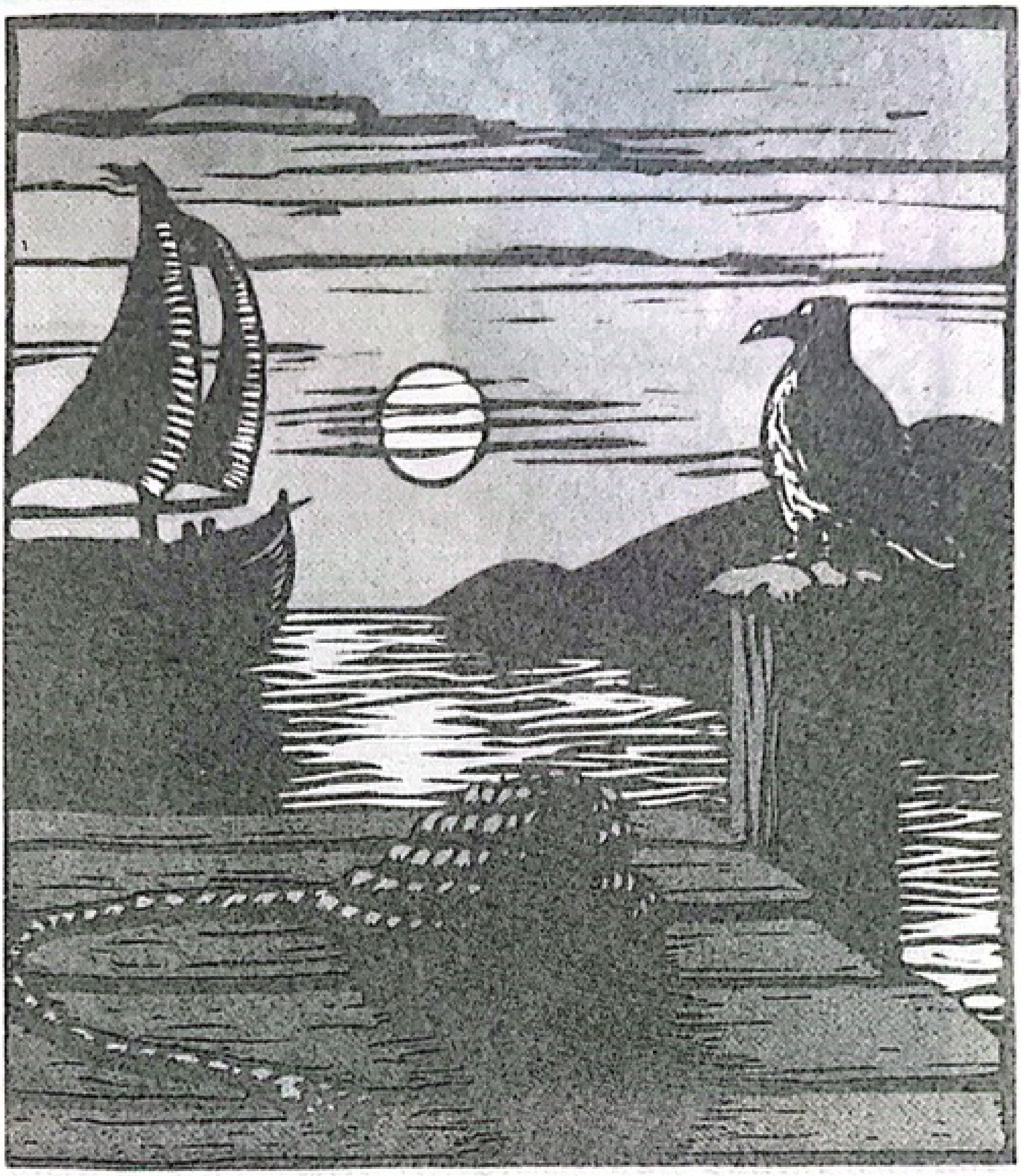

בידי המלך אליפיד כמתנה לכלתו, המלכה אסטאר. הטירה הקודמת שגם כן נקראת טירת הכתר היתה רחבה ופתוחה לרוח פרצים ושרתה כמושב המשפחה המלכותית מעל לשלוש מאות שנים. נאמר שהמלך אליפיד היה זהיר בנוגע לבריאותה השברירית של כלתו החדשה ובנה את הארמון החדש עם חומות עבות להגנה מפני הרוחות הגבוהות ומסדרונות קרירים לשם שהייה בשל השמש הטרופית הלוהטת. הטירה הופכת לנדירה יותר בשל גזע כלבי השמירה אשר משרת ומגן על הארמון. יצורים מופלאים אלו משלבים בתוכם תכונות כלביות ואנושיות בצורה הטובה ביותר. מדברים בקולות נמוכים וצרודים, וחמושים בחרבות או בכידונים, כלבי השמירה הינם חזקים וחכמים, וגם שרתו את הכתר בנאמנות במשך מאות שנים.

למרות מצבי כזר, הוענק לי ביקור אצל המלך והמלכה השליטים. פתיחותם ונגישותם הוסיפו להעדר גשרים מתרוממים, תעלות מים או מיגון מכל סוג שהוא, והדבר הבהיר לי את תמימות ממלכה זו שמעולם לא ידעה מלחמה או בגידה מימיה. גם לו הייתי אפעה בתחפושת, הייתי זוכה לראיות אינטימי ברצון! כאזרח העולם הגדול

והמסוכן יותר, קיבלתי תחושה של קצת עצבנות ומחויבות של כבוד שלא למעול באמון שכזה אשר ניתן בי.
פגשתי במלך ובמלכה בחדר כס המלכות של הטירה. חדר כס המלכות הינו היכל עצים המפורכס יותר ממה שעיניים מסכנות אלו ראו מעודן. במעמד לפני שני הכסים הללו באותה מערת זהב, הרגשתי כאילו עמדתי מול אולימפוס האגדי עצמו. אף על פי כן, בהרמת עיני בעיטיות לעבר פנים אציליות אלו, לא ראיתי דבר של שיפוט בעיניהם, שום דבר של בוז. אכן, פרצופיהם היו מלאים תמימות, ברכה ונדיבות.
באשר לשליטי ממלכה זו עצמם: המלך כאליפים, שלא היה אדם רחב, היה בעל התנהגות של עוצמה והבטחה עצמית. הוא היה בעל פנים של למדן ועיניים של גומל חסד עדין. בנוגע למלכה אלאריה, אשתו היפיפיה, הרושם הראשוני שקיבלתי היה שיער בצבע הלילה ועור החיוור כזריחה. היא חייכה אלי בחן ויכולתי לראות את העצבות שבה. מאחר ולמרות הילת הארמון אשר מסביבם, האולמות נראו כמעיקים על הזוג בריקנותם. הם האחרונים מהמשפחה המלכותית, מתבגרים אל גיל העמידה, ועדיין

אין להם צאצא יורש.
המלך והמלכה הקשיבו בענין לסיפורי על טריפת הספינה. המלך כאליפים שאל שאלות נבונות על ארצי ועל הארצות שאליהן תיכננתי להגיע. נראה שהוא ידע משהו על ארצות אחרות – אולי מאותו מקור שהביא את שמה של ארץ האיים הירוקים לדוונטרי. הוא היה סקרן ביותר, וכהוגה, הוא הסתקרן מכל רעיון חדש שיכולתי להציע. לחוסר מזלו, רעיונותיו בנוגע לדברים כגון ממלכות וציוויליזציות היו פשוטים ביותר. חשתי זאת, למרות עניינו, הוא היה שבע רצון כל עוד הממלכות האחרות האלו נותרות רחוקות משלו. לא רעב לכיבושים ולא השתוקקות לשינוי יכולות היו להביא לשינוי בבדידותה של ממלכתו. אכן, פרט להעדר יורש עצר, נראה שהמלך והמלכה הטובים כן סיפקו לממלכה את כל אשר היתה יכולה לבקש.
לאחר שפגשתי את הזוג המלכותי והחלמתי במידה מספקת מנסיוני הקשה בים התחלתי להרגיש די סקרן בנוגע לאיים האחרים שבממלכה, וכך שמתי את רגלי הכואבות בידיו של איש המעבורת הטוב.

חלק III
אי הפלא

תאר לעצמך מקום בו השביל שמתחת לרגליך יתלונן על כובד משקלך והעצים ישליכו עליך זרדים בכוונה ובשביל הצחוק, וכך תקבל מושג של איך זה להיות על אי הפלא.
אי הפלא הינו גוף אדמה דמוי-פסיק אשר יכול להידמות לסימן שאלה, וכך המבוכה והתדהמה הינן מנת חלקם של המבקרים התמימים.
האי שופע חיים. הצמחיה שופעת כמו תושבי האי. למעשה, השניים לעיתים קרובות הם הדבר והדומה לו.

ניתן בקושי להרים גרגר חול מהחוף מבלי שהוא יתבע להשיבו למקומו... וברגע זה, אם לא אכפת לך!
ההסטוריה של אי בלתי רגיל זה הינה נושא להרהור נרהב. רבים מאמינים שהיה זה אי נטוש ולא מעניין עד שמכשף כישף את כל המקום, והביא לחיים את הכל, והציג זאת לבתו כמתנת יומולדת. אחרים טוענים שהאי היה בעבר כלא של נסיכה יפהפיה, אשר הוחזקה שם בשבי על ידי מלכה חזקה וקנאית. העלמה היתה כל כך טובת לב עד כדי כך שהעצים והאבנים עצמם לא יכלו לשאת את בכיה וקמו לחיים כדי לספק לה חמלה. ועדיין קבוצה אחרת דבקה חריפות בכך שיוצר היקום פשוט מאס בעסקים הרציניים של נתינת-חיים והחליט להתענג על חוש ההומור שלו. מה שלא יהיה המקור, לא ניתן לתאר מקום מענג יותר.
אבל היזהר! אותם המטיילים שיודעים בדיוק מה לצפות מהחיים יפעלו כשורה אם ילכו למקום אחר. כאשר רוב תושבי האי הינם ידידותיים, חלק מהילדים "הקוצניים יותר" מסוגלים להיות ממש גסים, וכולם מוזרים. מבקרים הינם שכיחים באי הפלא, מאחר והוא מציע שהייה מרעננת משגרת היום-יום. אפילו המלך והמלכה מבלים בפיקניק במקום מסויים או טיול נינוח בגנים, ולעיתים ניתן למצוא אותם שם רגועים ומעבירים את הזמן במשך היום עם ילידי האי.
שליטי אי הפלא הינם זוג מלכות, יריבות בכל דרך אפשרית, ולרוב ניתן לראותן מתווכחות על כל דבר מצבע השמיים ועד לענינים פעוטים. למרות תמהונותן, נראה שאי הפלא מתנהל בחלקלקות והוא גם חלק משגשג של הממלכה, מספק הרבה יצוא ומשאיל לממלכה לבביות-נאורה כדי לסתור את אנשי הארץ הרציניים יותר אשר באי ההר הקדוש.

חלק *IV*

אי ההר הקדוש

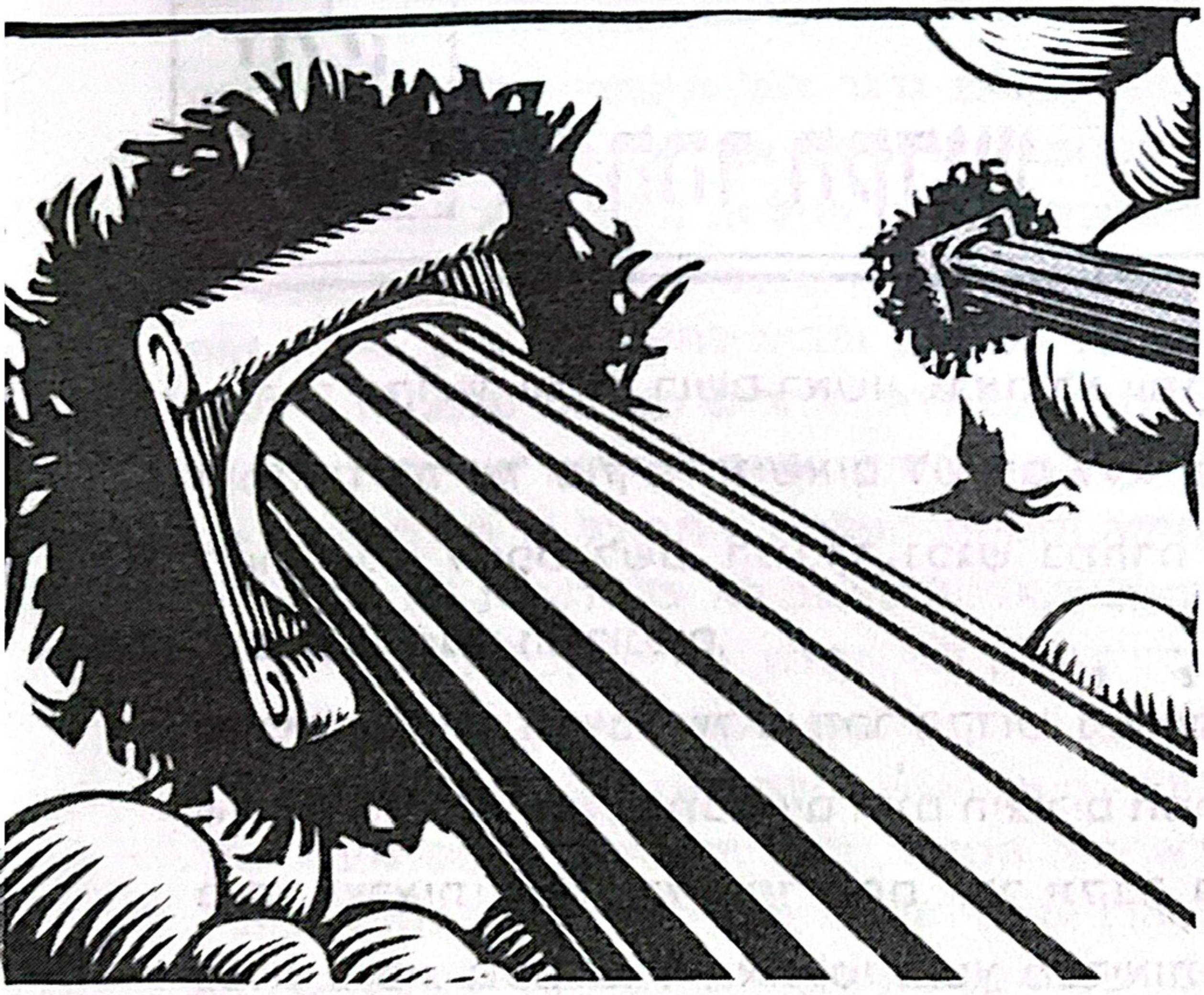
אי ההר הקדוש, על פי רושם ראשון, נראה לא יותר מאשר חומה גדולה של צוקים הנישאים לשמים ללא אמצעים ברורים כדי לטפס לשם. המבקר נפגש במהרה עם זוג "מברכים" מגזע המכונפים.

המכונפים הינם תושביו של אי ההר הקדוש. נישאים לגובה של שש עד שבע רגל, המכונפים הינם היצורים המרשימים ביותר שראיתי מימי. כל אחד מהם, זכר ונקבה גם יחד, נפלא ביופיו. גופם שרירי, אתלטי ונוצץ מבריאות. מגבם הרחב מגיחות כנפיים עצומות כמו איברים משניים, חזקות וקוריות, ומכוסות בנוצות לבנות גדולות. וכאשר הם פורשים את אותן כנפיים מוצקות... או!... זה כאילו השמש עצמה מאפילה.

שניים מיצורים אלה, המברכים, פוגשים מבקרים בבסיס הצוקים וכך פגשתים.

בעדינות, הם לקחו את זרועותי ועפו איתי למעלה. האם לא היה בן אדם אשר חלם לעוף! האיננו כולנו איקרוס בלב ליבנו? תאר לך, הרטט של אותה טיסה ותהילתן של הבריות השולטות באויר שסביבנו!

אבל כמו שהאימרה העתיקה קובעת, "יופי נראה רק על פני השטח". הוטסתי אל עיר המכונפים, מקום מוזר ורדוף אשר אדריכלותו משלבת שני מרכיבים עיקריים בתרבות זו: תעופה וקלאסיקה. נראה שהעיר נבנתה כדי להשאיר בחוץ את אותם יצורים עלובים הזוחלים כמו חרקים על פני האדמה, מאחר וכל מבנה נישא עמוק אל תוך השמיים בלי קשר למבנה הבא או לקרקע עצמה והדבר נחסך על ידי טיסה.

כך, בתלות מושלמת במברכים כדי להגיע לעיר או אפילו לעזוב, המבקר נוטה לסלוד מחקירה רבה. זה נראה לי יותר כוונה, מאחר ותרבותם של המכונפים, פרטית היא. באי הפלא תמיד הרגשתי מקובל, למרות טבעם הזועף לפעמים של התושבים. היתה להם פשטות מסוימת, מין כנות כזו.

בניגוד לכך, למרות שקבלת הפנים של המכונפים אשר נערכה על פני משטח היתה מנומסת לחלוטין, המלים הרשמיות של הקבלה לא צילצלו באמת.

חשתי, בעיניו של הגזע היפה הזה, בוז לאנושות הפשוטה, יהירות אשר לפתע גרמה להם לאבד מקצת מהשלמות המוזהבת בעיניו של המתבונן הצנוע למרות חוש מולד זה של העליונות, המכונפים הינם חברים חשובים של הממלכה ותורמים הרבה כישורים חשובים. המכונפים, שהינם מאוד נבונים, הם לוגיסטיקנים ומתמטיקאים מעולים, מתכננים ואדריכלים מדויקים. הם סולדים מקסם מאחר והם יותר מדי הגיוניים לדברים שכאלו. אפילו

ארמונם של המכונפים מדולל, בשל חוש תפקודיות אשר מראה את סלידתם מאמנות קישוטית. תרבותם של המכונפים הינה עתיקה, והם מתייחסים הרבה ל"קדמונים", אבותיהם הקדמונים, אשר שרידיהם ועבודתם הגדולה עדיין משופעים על האי. אי ההר הקדוש נשלט על ידי אדון וגברת, אשר הם שליטים יחידים על האי שלהם אך שומרים אמונים לכתר הכללי. שמו של האי נגזר מפסגה בודדת אשר ממריאה אל העננים מעבר לעיר. שם, במערה, שוכנת לה מגדת העתידות הקדושה, המנהיגה הרוחנית של הקהילה. נאמר שמגדת העתידות היא בת מאות שנים, חכמה ביותר, ויכולה לקרוא את העתיד. היא נועצת באדון ובגברת בנוגע לכל צד של חיי העיר, ואפילו מייעצת למלך ולמלכה. אני, כמובן, לא פגשתי את מגדת העתידות, ואפילו רוב המכונפים רואים בה בריה אגדתית. הכבוד הגדול מכל שכל אזרח מבין המכונפים יכול לקוות לו בחייו הארוכים הוא להתקבל לפגישה עם מגדת העתידות, מאחר ומערתה הינה מקום השמור רק לנשמות

השוות ביותר. כמו הרבה שאיפות נאצלות, רוב המכונפים מעולם לא הגיעו לסוף שכזה.

מצאתי את עצמי מוקסם מהמכונפים, משום שהיתה זאת ההסטוריה העמוקה היחידה שנראתה בממלכה. ממה שהצלחתי ללמוד מהמכונפים השתקנים עצמם, ומהמידע שניתן ביתר רצון אשר נמצא בכתובים ומאת המלומדים שבאי הכתר, אני מרכיב את התמונה הבאה של גזע עבר זה. אני מכליל זאת בין אותן הרשומות של הממלכה, מאחר והן קיימות בארץ כמו התושבים העכשווים.

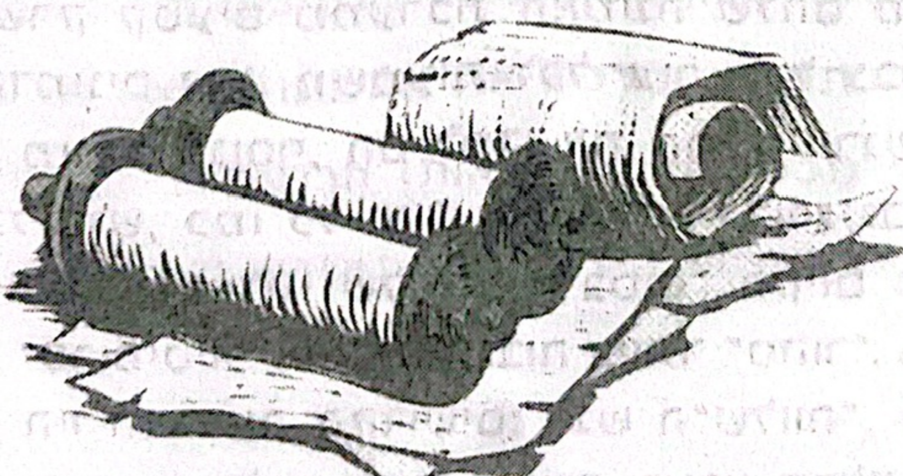
חלק
V

הקדמונים

תרבותם של הקדמונים קיימת באי ההר הקדוש אולי כמעט אלף שנים. באותה תקופה, סביר להניח שלא היתה "ממלכה" ושהקדמונים היו לבדם בים, מאחר ואין שום רשומות עתיקות הדומות לזה באף אי אחר.
לקדמונים היתה תרבות מתקדמת ומסתורית. כתביהם נתלו על לוחות ומגילות שנקברו מתחת לעיר המכונפים הנוכחית, ובקטקומבות העתיקות באי ההר הקדוש. קיימת אמונה שהיתה להם חדות שכלית מבחינה מכנית ומבחינת ידע מעבר למה שקיים כיום. אמונה זו מבוססת על מספר שרידים כמו הקטקומבות המבוכיות והמסתוריות שלהם וכתביהם על צוקי האי. חפציהם של הקדמונים נשמרים בעזות על ידי המכונפים ונלמדים על ידי המלומדים של גזע זה אשר מבלים את כל חייהם בנסיון לחשוף את התעלומות. מה שידוע עליהם נלקח מאותן רשומות כתובות האצורות בעדינות.
הקדמונים האמינו בכוחה של השפה. היתה חביבה עליהן האימרה "אומן השפות יתעלה". זה, ככל הנראה, מתייחס לגובה השכלי יותר מאשר לגובה הגופני, אבל מי יכול לדעת? ידוע גם שהם היו חובבים גדולים של סמלים והיתה להם תיאולוגיה מורכבת שסגדה לכל הדברים שבאויר למרות שרק קטעים ממערכת האמונה שלהם מובנים כיום. הקדמונים נתנו משמעות לכל יצור, לכל צבע, כל יסוד וכל מינרל. בנוסף, הם למדו את המצב הרגשי של הקיום. כל רגש, כמו כל יצור, צבע ויסוד, דורג גבוה או נמוך בסולם התיאולוגי שלהם - "בסיס" הקיום הנמוך ביותר או "פרימיטיווי", הקיום הגבוה ביותר "טהור". בראש סולם זה היו הארבעה הקדושים: רגש ה"שלווה", הצבע "תכלת", היצור "זחל", והיסוד "אויר". הצבע תכלת ויסוד האויר הינם רמוזות ברורות לשמים.
בדומה, שלווה מזכירה את גן העדן שלמעלה. הזחל הוא זה שמפתיע. בטיעון שלהם זה נשמע הגיוני לגמרי, למרות הכל. אחרי הכל, ישנן ציפורים בשפע ברקיע, אך מה התהילה שבלעוף כאשר נולדים עם כנפיים? האם זה לא מפואר יותר להיוולד זוחל על הקרקע ולבנות את הכנפיים?

זהו ענין של הרבה ויכוחים האם או האם לא היו הקדמונים בעלי כח התעופה. למרות התיאולוגיה שלהם, השרידים של הקדמונים אינם חושפים את הכנפיים המעטרות את תושביו העכשוויים של אי ההר הקדוש. המכונפים מאמינים בצורה איתנה שהקדמונים עפו ללא כנפיים, וכך הוכיחו עצמם כנעלים אפילו ביחס למכונפים עצמם. חלק מהמלומדים שבאי הכתר מאמינים, בניגוד לכך, שהקדמונים לא היו מסוגלים לעוף, ועניינם הכפייתי בתעופה והידע הסודי שלהם איפשרו להם ליצור גזע מכונף, אלו שצאצאיהם הם המכונפים. אה, אך דברים שכאלו לא יוודעו לעולם בצורה בטוחה, מאחר וההבנה האמיתית נקברה יחד עם אחרון הגזע שמת.

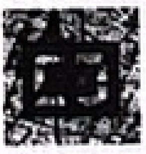
בילית מעט זמן בלימוד השפה והתרבות של המכונפים, ובענין ימי הקדם, ואני מניח כאן את מירב המובן מעבודתם.

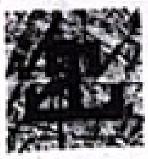

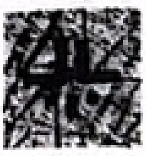
האלף-בית של הקדמונים

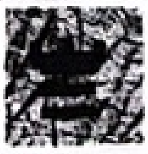
האלף בית של הקדמונים מורכב מסמלים גרפיים. ברור שללשונם וללשוננו היה אותו שורש, מאחר וכתביהם ניתנים לתרגום ישירות על ידי החלפה פשוטה של האות המתאימה מהאלף בית שלנו בסמל המתאים שלהם. סביר להניח שהקדמונים דברו בשפתנו והשתמשו בסמלים אלו בכתביהם כצופן סודי או לשם היופי הטכסי. או, אולי "האותיות" שלנו לשפה המדוברת התפתחו כתווים מקוצרים לסמלים המורכבים שבהם השתמשו הקדמונים. בכל מקרה ישנם עשרים וששה סמלים עיקריים באלף-בית שלהם. ישנם סמלים משניים אחרים, אך אלו שימשו רק להדגשה כמייצגים רעיונות פילוסופיים מסובכים ואינם כלולים כאן.

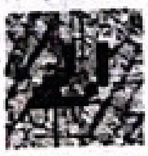
בנוסף לתפקודם האלף ביתי, כל סמל מייצג גם רגש, צבע, יצור, ויסוד טבעי או מטאפיזי.

A A סמל זה מייצג שלמות, חתול, צבע אדמדם-חום, ואדמה.

B B סמל זה מייצג עצב, עוף ים, צבע פחם-אפור, ושוהם.

C C סמל זה מייצג תקווה, יונה, צבע פנינה-אפור, ולשמים.

D D סמל זה מייצג שלווה, עכבר, צבע קודר, וגרניט.

E E סמל זה מייצג אירוניה, לווית, צבע אוכרה, ונייר.

F F סמל זה מייצג ענווה, חרגול, צבע זית, וצמחים.

G G סמל זה מייצג טוהרה, חד-קרן, צבע לבן, ואויר.

H סמל זה מייצג זעם, כריש, צבע אדום, ואש.

I סמל זה מייצג פחדנות, כבשה, צבע כתום, ופחם.

J סמל זה מייצג כנות, תוכי, צבע ירוק, ואיזמרגדים.

K סמל זה מייצג חכמה, ינשוף, צבע חום, ועץ.

L סמל זה מייצג בדידות, צרצר, צבע בז' וחימר.

M סמל זה מייצג אהבה רומנטית, ברבור, צבע זהב, ויסוד זהב.

N סמל זה מייצג שנאה, סרטן, צבע שחור, והובנה.

O סמל זה מייצג הנאה, דולפין, צבע תכלת, וספירים.

P סמל זה מייצג חשש, ארנבת, צבע אדום-ספירי, ותכלילים.

Q סמל זה מייצג אמונה, זחל, צבע טורקיז, ואבן הטורקיז.

R סמל זה מייצג יגון, תן, צבע כסף, והיסוד כסף.

S סמל זה מייצג אושר, כלב, צבע ורוד, ושיש.

T סמל זה מייצג התמדה, צב יבשה, צבע ירוק-ים, ומים.

U סמל זה מייצג אינטואיציה, נחש, צבע כחול-מלכותי, וגשם.

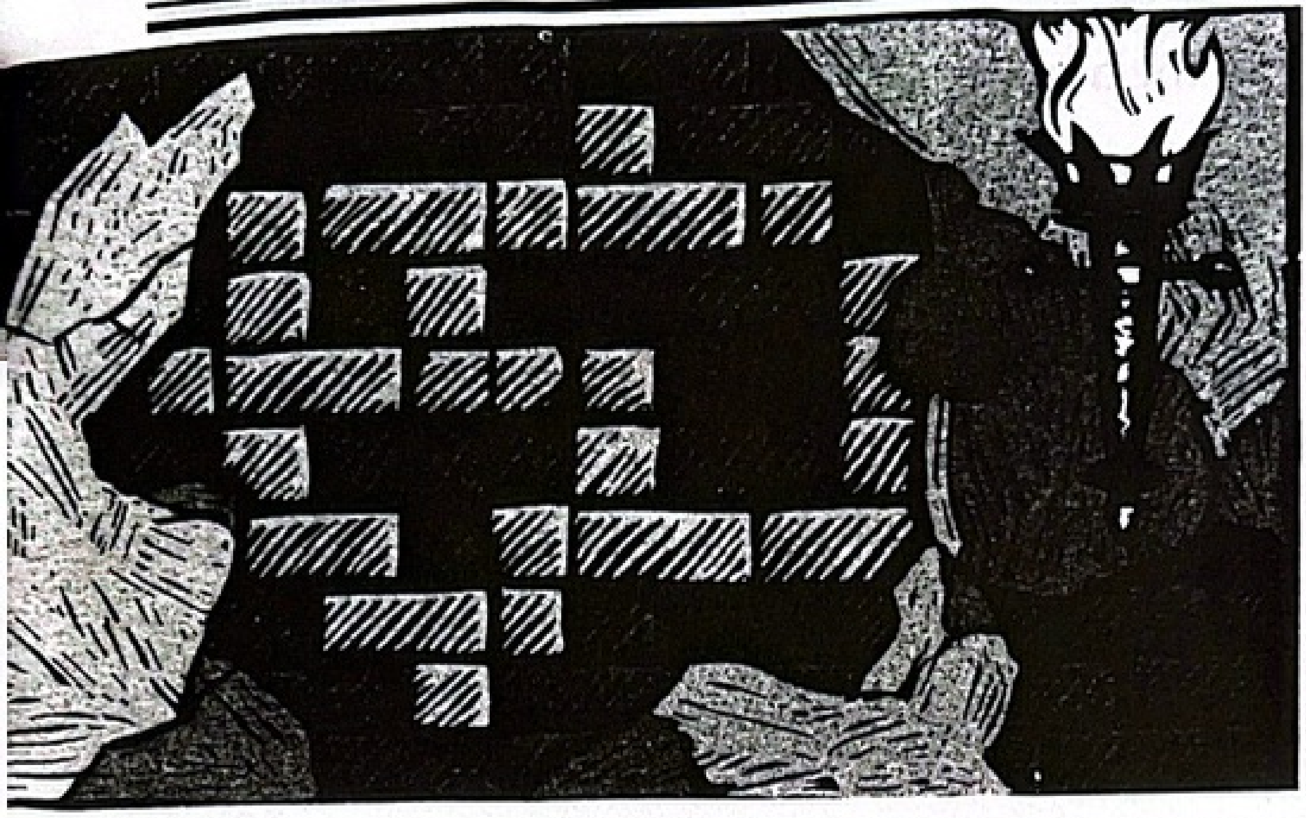

V סמל זה מייצג טפשות, קוף, צבע צהוב, ושנהב.

W סמל זה מייצג אהבה משפחתית, סוג צבע חום-אדמדם, ועור.

X סמל זה מייצג גבורה, אריה, צבע סגול, ויהלומים.

Y סמל זה מייצג סבלנות, פרה, צבע ענבר, ופנינים.

Z סמל זה מייצג תשוקה, חזיר יבלות, צבע אדום ארגמני כהה, ונופך.

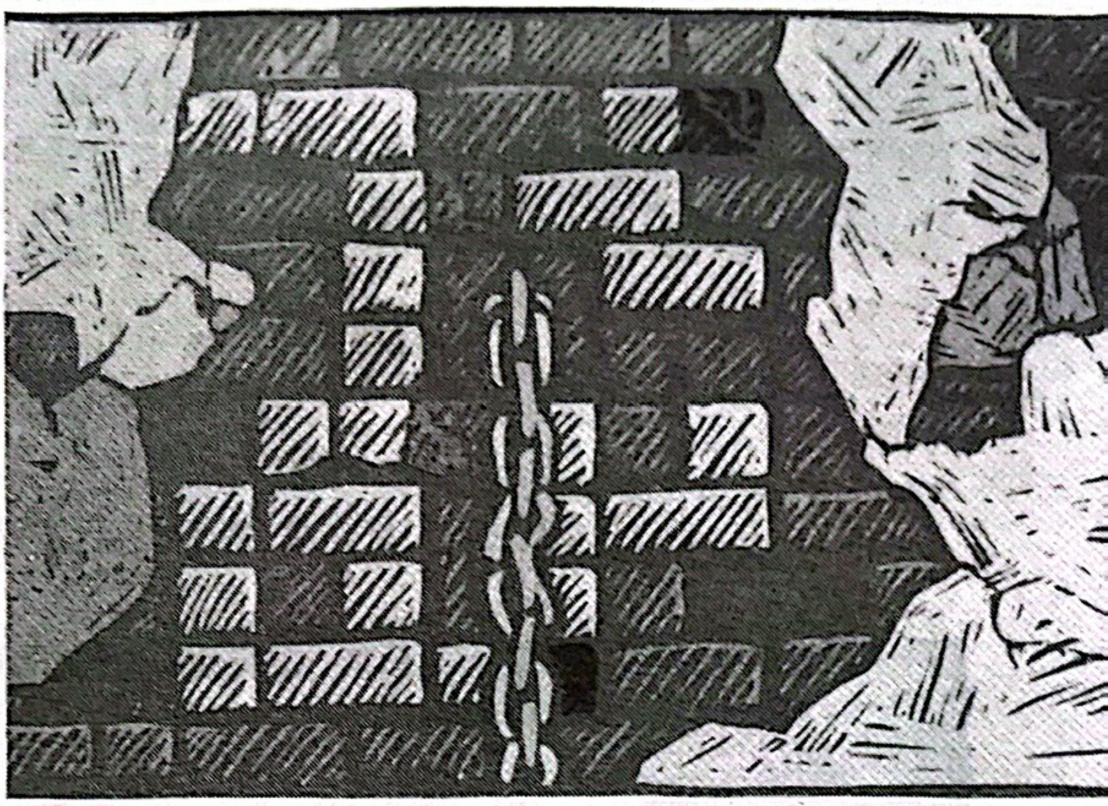
צוקי ההגיון

אחד מהדברים הקדומים שנותרו מהקדמונים זה צוקי ההגיון. הצוקים קרויים כך בשל סדרת חידות הכתובה על פני הצוקים הפונים מחוף האי - אי ההר הקדוש - לעבר עיר המכונפים. מסותתות בקפדנות בסלע המוצק, הצופה חייב לשאול לאיזו מטרה משמשות המלים. מהמגילה העתיקה המתייחסת לצוקים, ניתן לקבוע שהחידות אשר על הצוקים היו חלק ממנגנון משוכלל שנועד להגן על אלו שגרו בראש הצוקים מפני טיפוסים לא רצויים שעלולים היו להגיע מהים למטה. אפשרי שהמנגנון שרת כמין מכשיר התרעה שנועד להזעיק את אלו שבראש הצוקים שאח רוצה להכנס, או אולי הוביל למעברים סודיים שבתוך הסלע עצמו. מה שלא תהיה מטרת הצוקים, ברור שהם נבנו כדי לאפשר כניסה רק לאלו שהיו מורשים לרזיה של תרבות הקדמונים ומסיבה זו, אבוי, זה עדיין נשאר בלתי פתור על ידי אלו החיים כיום.

התרגומים הבאים ממגילת צוקי ההגיון יכולים לסייע לקורא להבין את המיסטיקה האופפת את דבר זה.

האתגר הראשון: ״רק בעלי הלב הטהור יהיו מסוגלים לקומם את צוקי ההגיון״.

האתגר השלישי: ״אבני החמקנות״, קשור לחידה זו: ארבעה אנשים עומדים בטור, שלישי משמאל ולמטה רד, השאר לפי הסדר, מזיזים אותך, הצעיר ביותר, המבוגר

ביותר והבן השני.
האתגר החמישי: "רק אלו מבין הסדר הגבוה ביותר יכולים להעלות את צוקי ההגיון".

הקטקומבות

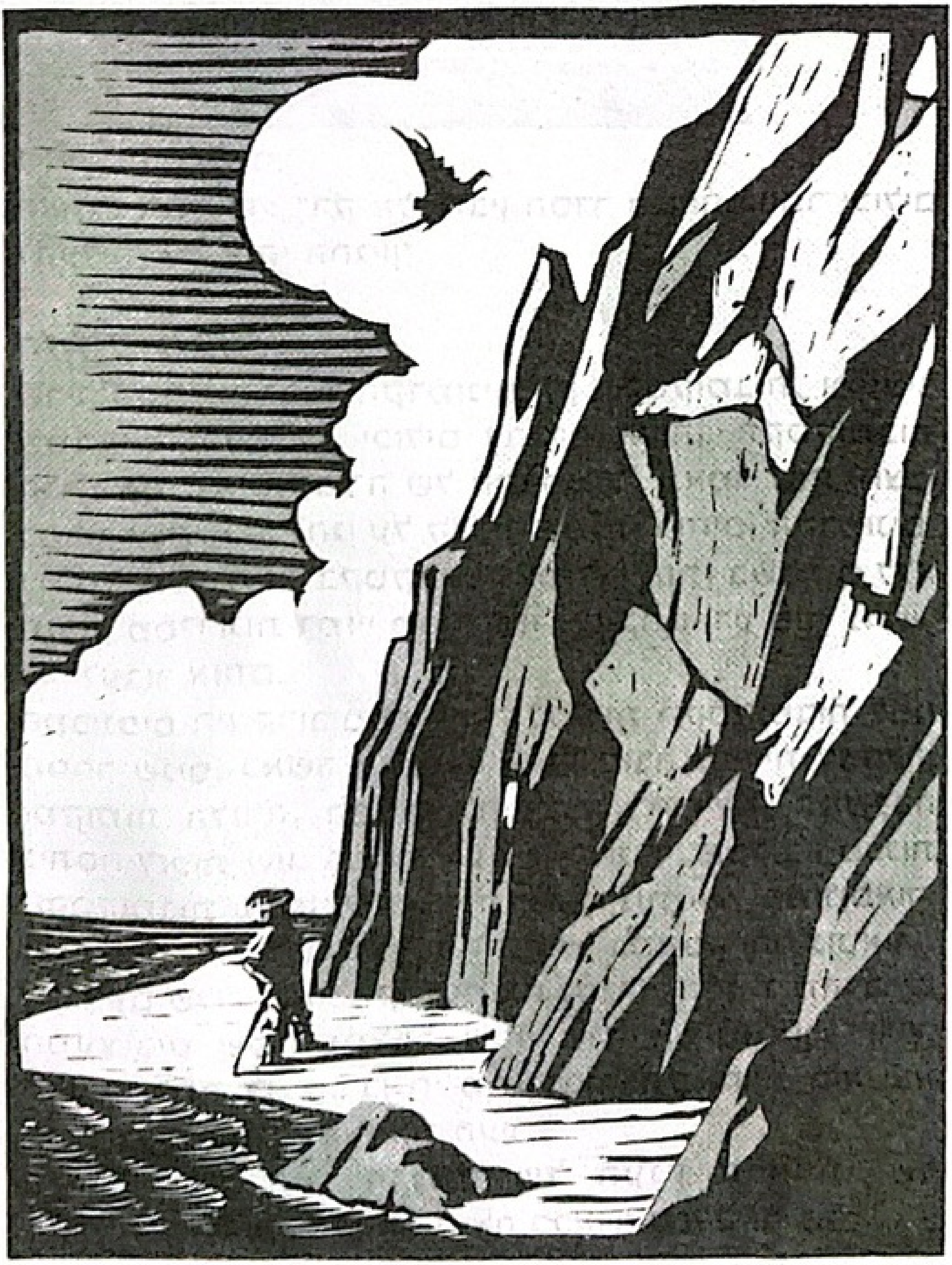
שריד נוסף מתרבות הקדמונים, הן הקטקומבות, ומעציב שמבקרים כיום לא יכולים להכנס אליהן. הקטקומבות הכילו את תאי הקבורה של הקדמונים, ונאמר שהן עוצבו כמבוך ענקי. כדי להגן על קבריהם מפני בוזזים, הקדמונים בנו מלכודות מוות בקטקומבות ומילאו אותן בשבילים ללא מוצא, מסדרונות דמויי מבוך, וחדרים בהם ידע סודי נדרש כדי לעבור אותם.

המכונפים היו קרובים לשליטה בסודות הקטקומבות לפני מספר שנים, כאשר מינוטאור בעל חובה מיידית לאפלה, ומקומות הלוויה, החליט להשתכֵן. בתחילה, הממלכה ניתסה לזכות שוב במוצג העתיק החטוף, אבל בין סכנות הקטקומבות עצמן וערמומיותו וחמקנותו של המינוטאור, ההפסדים היו חמורים מכדי להמשיך במאבק והמינוטאור נותר עם שללו. מאז, הקטקומבות נסגרו. זה אחד מהדברים המעציבים של הממלכה שכל שנה המינוטאור דורש, וחייבים לתת לו, קורבן חי מתוך בחירתו אחרת הוא יצא מהקטקומבות ויתקוף את העיר.

הקטקומבות הינן הדגמה של הענין הכפייתי של הקדמונים במוות. אכן, זה נראה כבאויר בחלק זה של

העולם, שבני איים ירוקים גם ישכללו את מסורת המוות, כפי שאתאר זאת מאוחר יותר. הקטקומבות היו בברור מקום של יראת כבוד עמוקה לקדמונים, כפי שמראה הודעה שעל לוחית עתיקה שבעבר עיטרה את הדלתות לקטקומבות:

שלושה ורדים הונחו על כר הדשא,
חרמש עבור קוצר הפרח,
עתר, יונה, גזע אצילי ביותר!
עצמותיך הופכים לקדוש מקום איום זה.

חלק *VI*

אי החיה

אי החיה, לפני הרבה שנים היה קרוי אי היער. היה זה מקום של יערות, ביצות מנצנצות, וחיי טבע פוריים. הוא שימש כמגרש משחקים אשר היה חביב על ציידים שמחים של המשפחה המלכותית ואנשי ספורט מקומיים אחרים, ומסיבה זו נותר בלתי מיושב. הנופים של המקום אצור זה באותו האי היפהפה עדיין מקשטים שטיחי קיר וציורים מקומיים.

לילה אחד, כך הולך הסיפור, תושבי האיים האחרים הבחינו באורות קסם מסביב לאי העיר. ביום שלמחרת, המלך אז המלך אליפים, הוביל את השומרים אל האי כדי לחקור את הדבר (וכמובן, לצוד אם הכל יסתדר). הם גילו שהאי השתנה מאוד. היער הפך בלילה לכה סבוך ולא היה חדיר פרט לשביל בודד שנחסם על ידי מכשולים מסתוריים. והמסתורי מכל, בכיות קורעות לב של איזושהי חיה פראית ועצומה שהידהדו הלאה והלאה בכל היער. נאמר שמספר שומרים לקו בטרוף מיד עם השמע הקול ושהמלך אליפים עצמו נרדף עד סוף ימיו בהדהודי בכיות אלו.

מאז אותה תקופה, האי קיבל את שמו החדש ונותר בלתי חדיר וללא הפרעה, במרכז חיי הממלכה הצוותיים.

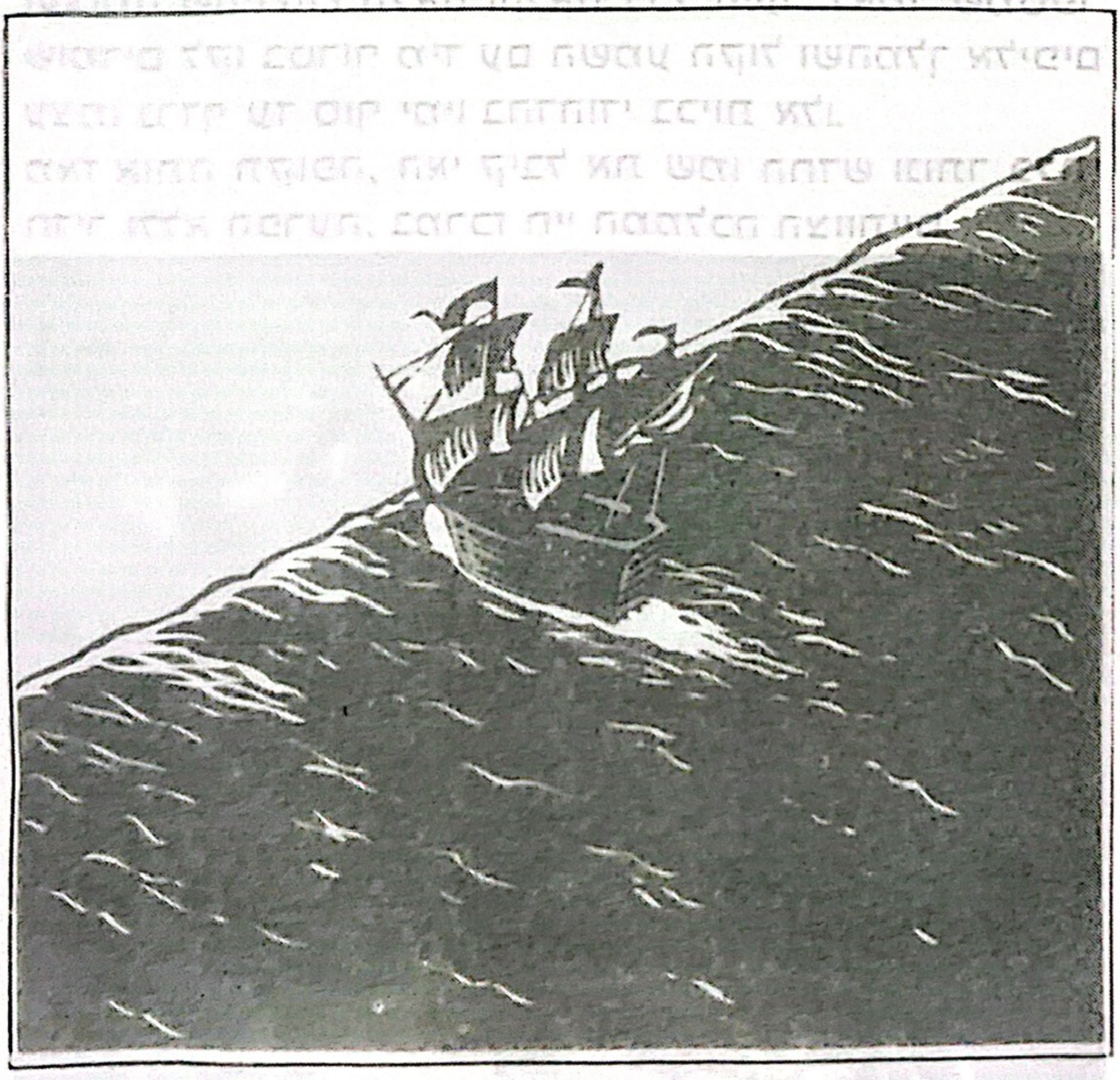
חלק VII

אגדות ומיתוסים של ארץ האיים הירוקים

במהלך הלילות הארוכים שבילתי מול המדורה עם חברי מאי הכתר, למדתי שבני האיים הירוקים הינם אורגי סיפורים מפורסמים. אלי, אין דבר שמדבר יותר מאנשים פרט למעשיות שהם מספרים, מאחר והם מלאים בחששות, בתקוות ובחלומות של התרבות. עבור נאורותך ובידורך, אני מניח לפניך את מיטב האגדות והמיתוסים המעניינים.

איים נסתרים ועולמות אחרים

לכל ארץ יש את מעשיותיה של מקומות נסתרים: מערות אבודות, חדרי אוצר תת קרקעיים, וממלכות סודיות שניתנות לגישה רק דרך אישזהו עץ אלון עתיק. ארץ האיים הירוקים איננה חריגה. כאן, כפי שניתן לדמיין,

המקומות הנסתרים לובשים את הצורה של איים חבויים בערפל ומה שיכול להשתרע מעבר לים.
אחת האגדות המקובלות משקפת את המיתוסים

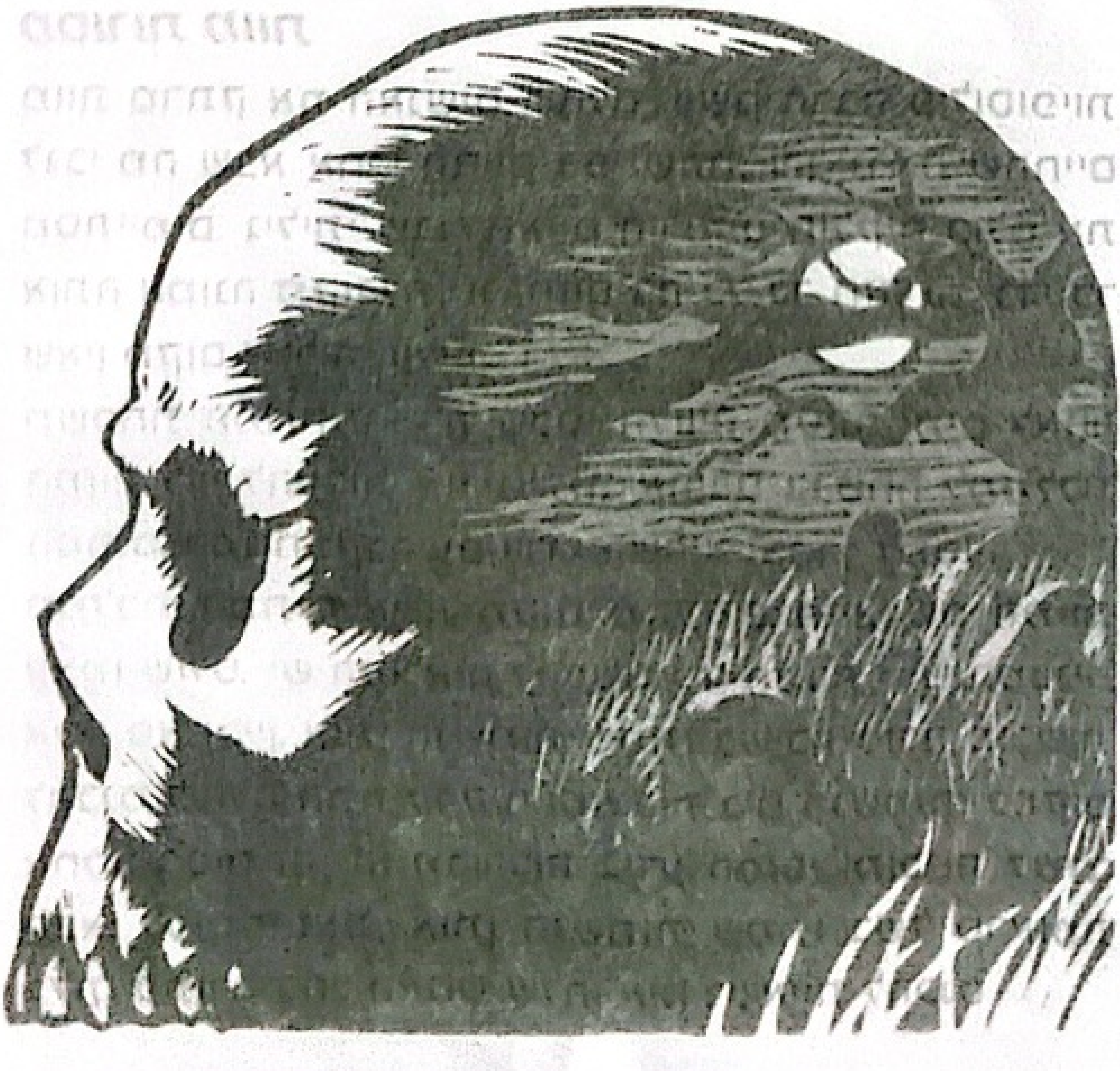
העולמיים של הזריעה והקציר. נאמר שבסביבה קיים אי של תושבים כהנים אשר סוגדים לאמא אדמה. כוהנים אלה שומרים על מזג האויר והגאות בצורה מאוזנת כדי להבטיח בטחון מפני הוריקאן וכוחות אחרים של הים ולהצטדק על המשכיות נדיבות הלב של הממלכה. נאמר שכהנים אלו תובעים פרטיות מעל לכל ושהם נותרים נאמנים לכתר בתמורה לחשאיות. איזו מעשיית בגידה נפלאה!
בני האיים הירוקים אוהבים גם לומר שזרים בלתי עבירים בים שמסביב לממלכה נמצאים שם כאזהרה – כדי למנוע מכל הספינות מלהפליג מזרחה יותר. וזאת מאחר ומאמינים שבהפלגה של יום אחד באותו כוון, ספינה שחזקה מספיק ופוחזת מספיק כדי לשרוד בסערת ים תגיע לקצה העולם!
"מה שוכן מעבר לקצה העולם", שאלתי. "ברור, העולם הבא", הם השיבו ובמבטים מפוחדים זה אל זה, מיד שינו את הנושא.

מסורות מוות

מוות מרתק את האנשים בעולם, וישנן הרבה פילוסופיות לגבי מה שבא אחרי החיים כפי שהם, וכך נראה שהחיים מסתיימים. גיליתי שבני האיים הירוקים חולקים כולם את אותה אמונה מקובלת, ונאחזים בה כל כך חזק עד כדי כך שאין מקום לערער עליה.
משפחת המנוח עורכת טכסי הלוויה מספר ימים לאחר המוות כדי להעלות את נשמת אהובם בבטחה לממלכת המתים. המנוח נקבר עם דברים שהוא יצטרך למסע.
ממלכת המתים אינה מקום מהעולם הזה. שם המוות עצמו שולט. יש הקוראים לו בשם שר המוות, ויש המכנים אותו סאמכיין. אותן הנשמות שמתו בשיבה טובה מורשות להכנס לעולם התת קרקעי ומוצבות בים הנשמות. במקום אחסון בטוח זה, הן מבורכות בידע הסופי ומוכנות לשלב הבא. לעומת זאת, אותן הנשמות שמתו בשל טראומה בלתי פתורה בחיי האנוש שלהן אינן רשאיות להכנס

לעולם התת קרקעי, אלא חייבות לשוטט ללא סוף על פני הממלכה, כבולות בצרותיהן האנושויות. לפעמים, בעיותיהן בחיים תיפתרנה בלעדיהן - צדק שנעשה, או אהובים שטיפלו בכך - והן משוחררות מחבליהן ובשמחה יורדות למטה. לעיתים קרובות יותר, בניגוד לכך, הדברים לעולם לא נפתרים בעולם האמיתי, ועם הזמן הנשמות הקשורות הופכות לחלק מהמתים חסרי הבינה אשר מהלכים להם שם לנצח, ולעולם לא יודעים מנוח ולא מורשים להמשיך הלאה.

מערכת אמונה זו השפיעה עמוקות על חייהם של בני האיים הירוקים, ולפי הערכתי, זהו שורש חייהם השלווים וסלידתם מחיכוך וממאבקים פנימיים, מחמדנות ומחרדה. ודאי הדבר שאיש או אשה המתקרבים לגיל מבוגר או לחולשה, נאבקים על מנת לפתור מחדש כל קצה רופף אשר בחייהם כהכנה למסע המחכה להם הלאה.

ג'יני

בדוונטרי, רעיונו של האדם הפשוט למעשיה גדולה כולל סוחר או איכר עני הנתקל בפיה וכך מתעשר בין לילה. כמה חולמים בעלי עיניים גדולות בילו את חייהם בחיפוש אחר עושר מיידי שכזה במקום להתחיל לפעול ולבחור בדרך הארוכה לסוף שכזה? הא! זוהי מעשיה שהרפתקננו שמע כבר יותר מדי!

כאן בארץ האיים הירוקים יש לא מעט חולמים, אלא שהם מדברים לא על פיות אלא על שדים הקרויים ג'יני. ג'יני הינו פיתוי שאף גדול יותר לנשמה השאפתנית מאשר פיית דוונטרי, מאחר וג'יני לא סתם מחזיר טובה של פעם אחת, גדולה ככל שתהיה, ואז גומר עם זה. לא, ג'יני כמו

כלב נאמן, שייך לבעליו לתמיד - או עד כמה שה"אדון" בר המזל יכול לשמור על מנורת היצור.

מסתבר שכל אחד מבני האיים הירוקים מכיר טוב מהו ג'יני, למרות שרק בודדים ראו אחד כזה. בהתאם ל"חוקים" שנקבעו, כל ג'יני הוא בן אלמוות וכל אחד קשור קבוע למנורה נתונה שבה הוא יכול ולא יכול להיות כלוא למשך הרבה מאות כתלות בגחמותיו הפתאומיות של בעליו או

בגורלו. כאשר המנורה מגיע אל כליהם של איש או אשה, אותו בן אדם הופך לאדונו של הג׳יני והג׳יני חייב לציית לו. ג׳ינים הינם יצורים בעלי ערך ומסוגלים לעשות מגוון תעלולים כולל העברת אדם לכל מקום שהוא על האדמה, ללבוש כל צורה שהאדון יכול לרצות, וכמובן, המעשה שתמיד פופולרי והוא איסוף עושר ואוצרות גדולים. יחד עם זאת לג׳יני יש מספר הגבלות: הוא אינו יכול לרפא חולים, לשנות את מזג האויר או להשיב לחיים. ולג׳יני תמיד יש חולשה.

ג׳יני גם קשור לאדונו בדרכים אחרות. נאמר שג׳יני הוא כמו מראה; הוא משקף רק את רצון אדונו. אם אדונו הוא רע ואכזר, הג׳יני גם יהיה כזה.

אחד מסיפורי הג׳יני הפופולריים ביותר הוא הסיפור הבא אודות ג׳יני בשם מאלי מלון.

הסיפור של מאלי מלין

מאלי מלין היה ג׳יני בעל חולשה איומה לגרגרי הרנוג (למרות שהם רעילים לאדם). במשך כמה אלפי שנים הוא היה כלוא במנורה עתיקה ונוקשה לאחר שנקבר עם אדונו. יום אחד, איכר עני מצא את המנורה כאשר חרש את שדהו. האיכר, שהיה אויל, לקח את המנורה מיד לאשתו, והיא, שהיתה יותר חכמה ממנו, ניקתה בזריזות את החלק החיצוני מבלי לפתוח את המכסה. הזוג לקח את המנורה לשוק כדי למוכרה תמורת מספר פרוטות.

המנורה נרכשה על ידי סוחר עתיקות, שהיה כל כך עצלן מכדי לטרוח לפתוח את הדבר. (מעשיה זו ממשיכה הלאה בדרך זו, עוברת דרך תריסר ידיים, הרבה יותר מצהלתם של המאזינים אשר נתקלו בבדיחה טיפשית זו שלא שמעו מעודם. אבל, הלאה...)

בסופו של דבר, המנורה נקנתה על ידי עלמה עניה בשם דאלתינה, אשר רצתה רק מעט חום ואור לאמה החולה. דאלתינה לקחה את המנורה הביתה ופתחה אותה מיד כדי למלאה בשמן ובפתילה. אך במקום אבק, ענן עשן יצא

מהמנורה הפתוחה ומאלי מלין הופיע. הנערה התמלאה בפחד, אך מאלי מלין שיכנע בסופו של דבר את הנערה המסכנה שלא נשקפת לה שום סכנה, ואכן היא יכלה לקבל כעת כל מה שהיא יכלה לרצות.
בחודשים שלאחר מכן, דאלתינה ואמה הפכו מעניות לעשירות. ביתן העלוב הפך לארמון נאה, וגנן החל לפרוח. הנערה, גדושת העושר בלחיה, יפתה מיום ליום. כמובן שמאלי מלין צויד בכל גרגרי דהרנוג שיכל הוא לאכול. אך בדבר אחד הלכה דאלתינה בעצת אמה; "לעולם אל תספרי לאף אחד על המנורה", והזהירה, "מאחר ואנו לא יותר משתי נשים בעולם ואיננו מהוות אתגר למי שירצה לגנוב את אוצרנו".
מספר שנים חלפו להן כך, ודאלתינה היתה שבעת רצון. כל לילה שמאלי מלין היה שואל אותה "מה עוד תבקשי?" ודאלתינה היתה משיבה "כלום. יש לי כל אשר אני רוצה".
ואז, יום אחד, רכבה תהלוכה דרך הכפר. בראש רכב הנסיך, האיש הנאה ביותר שכל נערה ראתה מימיה.
אותו הערב, מאלי מלין שאל "מה עוד תבקשי?" הנערה שקטה לרגע חושבת לה "מי אני כדי לרצות דבר שכזה?" ו"הוא צריך להתחתן עם נסיכה". אך ליבה, שמעולם לא הרגיש כך קודם, תבע בחזקה שתשמע את חכמתה שלה וכך היא לחשה "אני רוצה את הנסיך".
ביום שלמחרת הנסיך רכב חזרה לכפר עם עיניים רדופות. הוא ראה את הנערה בחלום והיה צמא לאהבה. בתוך שבועות, השניים נישאו.
אך הנסיך לא היה טוב כפי שהוא נראה. הוא רצה דברים: יותר עושר, יותר אדמה, ויותר מכל דבר. כאשר הוא שוטט כסהרורי בחושבו על דברים אלה, הנערה ריחמה בלבה, ובסתר היתה ניגשת למנורה שלה ומבקשת ממאלי מלין להגשים את תשוקותיה של אהוב ליבה.
בתחילה, הנסיך נדהם מהאינטואיציה וכוחותיה של אשתו. יחד עם זאת, לאחר זמן מה הנסיך החל לחשוד ביכולת הקסם המדומה של אשתו. ערב אחד, הוא קונן רבות על חרב זהב מסוימת שהוא כה רצה והיתה תלויה בטירה קרובה. הוא העמיד פנים כישן ושמע את דאלתינה חומקת החוצה. הוא עקב אחריה בלאט עד למסדרון של חדר אמה ושם הוא צפה בה כאשר היא קוראת למאלי מלין מהמנורה, מציעה לו הרנוג חמוד, ומבקשת חסד.
"מאלי מלין", אמרה דאלתינה, ;'ישנה חרב זהב במרחק

עשרה ליגות מכאן. העבר אותה לבעלי בבוקר כשי". ומאלי מלין ענה לה, "כן, אדונית".
בבוקר הבא, בלדר הגיע עם החרב, כפי שמאלי מלין הבטיח.
"כמה נפלא", חשב הנסיך "שיש לי אישה עם ג'יני כה חזק! ואז הוא הירהר "כמה יהיה נפלא יותר אם הג'יני יהיה שלי! וכך, באותו לילה, הנסיך המתין עד שדאלתינה נרדמה, ואז התגנב אל מגורי חמותו והוציא את המנורה מהארגז כפי שראה את אשתו עושה זאת. מלא בהתרגשות, הוא נחפז לבית הנשק שלו והסיר את המכסה מהמנורה.
מאלי מלין הופיע.
"כן, אדון" צייץ הג'יני, עם חיוך זדוני חדש על פניו. "אתה הג'יני שלי עכשיו", אמר הנסיך, "ותעשה רק כאשר אחפוץ". "כמובן, אדון", אמר מאלי מלין, "אך מה עם קצת הרנוג?"
ביום שלמחרת, התעוררה הנערה לגלות שהמנורה בבעלותו של הנסיך. למרות הצעותיה שגם היא תורשה לשלוט ביצור המסוכן, הנסיך סירב להשיבו.
ומה שהנסיך עשה עם אותה המנורה!
בעוד שקודם, הנערה מילאה את תשוקותיו בשמרנות, הנסיך עם המנורה לא ידע גבול. הוא האיץ במאלי מלין

למלא את בקשותיו עד שחדרי הטירה היו גדושים בזהב ובתכשיטים. אויביו שכבו טבוחים בשדות מבלי שהקניטו אותו.
פרצופו המרושע של מאלי מלין הפך כעת לפרצוף כמו של שד על האדמה, שד שגנב וביצע פורענות לכל.
לבסוף, הנערה לא יכלה לשאת עוד. להבת אהבתה לנסיך כובתה בדמעות מרירות. לילה אחד, היא סיממה את יינו של הנסיך, וכאשר הוא שקע בשינה עמוקה, היא נטלה מחיקו את המנורה. היא קראה לג'יני פעם נוספת, ובעצב נשא מאלי מלין את הנסיך לארץ רחוקה ונטושה, שם הוא לא יוכל להטריד עוד אף אחד. כאשר הנסיך הלך ומאלי מלין שב לטבעו-הטוב, דאלתינה שיקמה את הארץ ההרוסה ושלטה כמלכה טובה במשך שנים רבות לאחר מכן-קוצרת תמיד קציר שופע של הרונג.

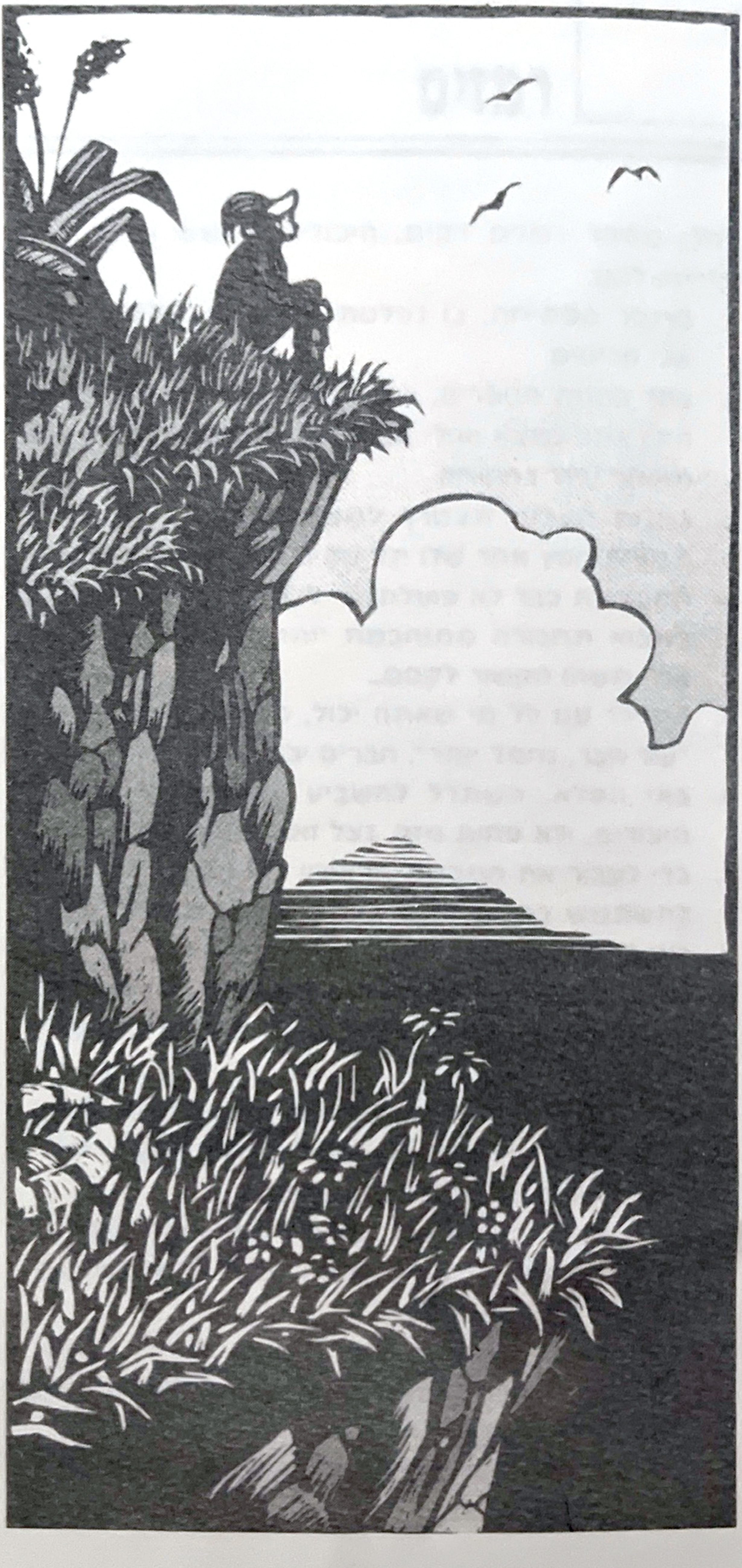
חלק VIII

נספח

וכך מסתיימים דבריי על ארץ האיים הירוקים. כאן, טיפלו בי טוב, התעשרתי בחברים, בידע ובדברים ברוכים אחרים שלא ניתן לספור. למרות שמצאתי את רוחי לעיתים אומללה בשל חוסר יכולתי להמשיך במסע, חייב אני להודות שרגלי כאבו במקום כה פחות מכל מקום אחר שבעולם גדול כה. לפעמים, עדיין אני מוצא את מוחי משוטט חזרה לגבעותיה הירוקות של דוונגל. ואולי, אם לפחות רוחי תורשה לשוטט בחופשיות, אזכה לראותן בהקדם.

לאלו שאולי יום אחד יבואו בעקבותיי, אני אומר כך: היו חביבים לארץ עדינה זו, היו פתוחים לשגעונה, והגנו עליה אם תוכלו, מפני רוחות חזקות אשר עלולות לצוץ מהים כדי לגזול את נשמתה. היא שונה מכל מקום אחר שאי פעם ראיתי, והיא שבתה את ליבי.

דרק קארלאויג'ן

רמזים

להלן מספר רמזים דקים, היכולים לשמש אותך באם תזדקק להם:

1. ממסך הפתיחה, בו נפלטת אל החוף, עליך לקחת שני פריטים.
2. בקר בחנות הספרים, שם תוכל לשאול שאלות, ללמוד היכן אתה נמצא ואולי גם לרכוש ספרים שתזדקק להם מאוחר יותר במשחק.
3. בחנות העבוט תצטרך למשכן דבר מה, כל פעם תמורת חפץ אחר שלו תזדקק במהלך סיוריך באיים.
4. המעבורת כבר לא פועלת, אי לכך ובהתאם לזאת עליך למצוא תחבורה מתוחכמת יותר לתנועה מאי לאי. אולי משהו הקשור לקסם...
5. התיידד עם כל מי שאתה יכול, כמו שהפתגם אומר: "עוד חבר, נחמד יותר". חברים יכולים רק לעזור.
6. באי הפלא, השתדל להשביע את רצונם של כל היצורים, ולא פחות מזה, נצל זאת לתועלתך.
7. כדי לעבור את המכשול הראשון באי החיה, יהיה עליך להשתמש בפריט הולם ביותר שאותו תוכל למצוא באי הפלא.
8. בין לבין, השתדל לשמור על קשר עם כאזימה בכל אמצעי שתוכל. עליה לפחות לדעת שהגעת כדי לחלץ אותה.
9. על ידי פתרון התעלומה של צוקי ההגיון תוכל להגיע אל שערי העיר אשר באי ההר הקדוש. משם, ישאו אותך המכונפים אל עירם הנשגבת.
10. כדי לשטות במינוטאור, עליך למצוא את מאורתו ולהתל בו על ידי פריט שהיה עליך לקחת מאחת המְלכות אשר באי הפלא.
11. באי הערפל (שאליו תוכל להגיע לאחר הבסת המינוטאור) עליך לאסוף שני פריטים, אחד מהם חשוב מאד להתקדמות באי החיה.
12. למכשול השני באי החיה תזדקק לחפץ שאותו עליך למצוא בקטקומבות.

13. לממלכת המתים תוכל להגיע על ידי כישוף שאותו עליך לבצע באי ההר הקדוש. אף על פי כן, אינך חייב לבקר במקום מצמרר זה.
14. אל טירת הכתר תוכל לחדור בשתי דרכים; הדרך הפשוטה היא להתחפש והדרך הקשה יותר היא באמצעות קסם.
15. עם המגע הראשון עם כאזימה תן לה את הפגיון שלך.
16. על הג׳יני ניתן להשתלט באמצעות מנורה או לחשוף אותו על ידי מראה.

מקוים שנהנת לבלות איתנו.

בני האיים הירוקים וחב׳ מיראפ׳.

מיראז'

משחקי מחשב

כל הזכויות לגירסה העברית שמורות למיראז'
משחקי מחשב מקבוצת .I.S.B. TRADE LTD
03-5105764